

126

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 29 stycznia 1952 r.

w sprawie wojskowego szkolenia studentów szkół wyższych w roku szkolnym 1951/52 i w latach następnych.

Na podstawie art. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ulgach w odbywaniu służby wojskowej przez studentów szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 173) zarządza się, co następuje:

§ 1. W roku szkolnym 1951/52 i w latach następnych oprócz studentów szkolonych wojskowo na podstawie zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 28 września 1950 r. (Monitor Polski Nr A-104, poz. 1310) i z dnia 26 stycznia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-10, poz. 157) będą szkoleni wojskowo studenci następujących szkół wyższych:

- 1) Wyższa Szkoła Wychowania Fizycznego w Krakowie,
- 2) Wyższa Szkoła Wychowania Fizycznego w Poznaniu,
- 3) Wyższa Szkoła Wychowania Fizycznego we Wrocławiu,
- 4) Wyższa Szkoła Rolnicza we Wrocławiu,
- 5) Wyższa Szkoła Rolnicza w Poznaniu,
- 6) Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Warszawie,
- 7) Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Gdańsku,
- 8) Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna we Wrocławiu,
- 9) Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Łodzi,

10) Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Krakowie,

11) Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Katowicach.

§ 2. W roku szkolnym 1951/52 wojskowemu szkoleniu podlegają studenci pierwszego i drugiego roku studiów szkół wyższych, wymienionych w § 1 pkt 1—11, z wyjątkiem Państwowych Wyższych Szkół Pedagogicznych, w których szkoleniu wojskowemu podlegają tylko studenci pierwszego roku studiów.

§ 3. Do studentów szkół wyższych, którzy mają być szkoleni wojskowo w roku szkolnym 1951/52 na podstawie niniejszego zarządzenia, mają zastosowanie przepisy §§ 2, 3, 5—16 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 28 września 1950 r. w sprawie wojskowego szkolenia studentów szkół wyższych w roku szkolnym 1950/51 i w latach następnych (Monitor Polski Nr A-104, poz. 1310).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 15 grudnia 1951 r.

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

127

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 30 listopada 1951 r.

w sprawie dostosowania organizacji Głównego Instytutu Metalurgii im. Stanisława Staszica do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej.

W celu dostosowania organizacji Głównego Instytutu Metalurgii im. Stanisława Staszica do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) na podstawie art. 24 ust. 2 tej ustawy zarządzeniu Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 30 sierpnia 1950 r. w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Metalurgii im. Stanisława Staszica (Monitor Polski Nr A-127, poz. 1578) nadaje się następujące brzmienie:

§ 1. Tworzy się Instytut Metalurgii im. Stanisława Staszica, zwany dalej w skróceniu „instytutem“.

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Gliwice.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie metalurgii.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonywania planowych zadań środki objęte spisem inwentarza zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Ciężkiego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. *K. Zemaitis*

128

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 14 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Technologii Krzemianów.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 33) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 14 grudnia

1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Technologii Krzemianów (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-1, poz. 27) nadaje się temu instytutowi statut w brzmieniu, ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Lekkiego: w z. *J. Grzymek*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 14 grudnia 1951 r. (poz. 128).

STATUT INSTYTUTU TECHNOLOGII KRZEMIANÓW.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Technologii Krzemianów, zwany dalej w skróceniu „instytutem“, działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 14 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Technologii Krzemianów (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-1, poz. 27).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Lekkiego, zwany dalej w skróceniu „Ministrem“.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku i napisem, zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie technicznej, organizacyjnej i ekonomicznej, mających na celu postęp techniczny i gospodarczy w zakresie technologii tworzyw opartych na surowcach mineralnych — dla przemysłów:

- 1) materiałów wiążących — cementu, wapna, gipsu, żużla i innych,
- 2) ceramicznego — ceramiki budowlanej, technicznej i użytkowej,
- 3) szklarskiego — szkła budowlanego, technicznego i użytkowego,
- 4) wapienno-piaskowego,
- 5) izolacyjnego — izolacji na bazie tworzyw mineralnych.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy dwóch zastępców. Zastępcy mają przydzielony sobie zakres prac, za który odpowiadają przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępców powołuje i odwołuje Minister.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

- 1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
- 2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
- 3) przedstawianie Ministrowi do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
- 4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra zakładów badawczych i doświadczalnych,
- 5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
- 6) przedstawianie Ministrowi sprawozdań z działalności instytutu.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz dziewiętnastu członków po-

wolywanych przez Ministra na okres lat trzech spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień, wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady Naukowej, jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady Naukowej.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:

- 1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
- 2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu.
- 3) wypowiedzanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
- 4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenia Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenia Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:

- 1) na żądanie Ministra,
- 2) na żądanie dyrektora instytutu,
- 3) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwały Rady może uchylić Minister w całości lub części z urzędu lub na wniosek dyrektora Instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zadania instytutu określone w § 6 statutu, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, w szczególności zaś załatwiają sprawy: personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. 1. Instytut składa się z następujących komórek organizacyjnych:

- 1) Dział Planowania,
- 2) Dział Personalny,
- 3) Zakład Realizacji,
- 4) Dział Budżetowo-Rachunkowy,
- 5) Dział Administracyjno-Gospodarczy,
- 6) Dział Dokumentacji Naukowo-Technicznej,
- 7) Zakład Szkła,
- 8) Zakład Ceramiki Szlachetnej,
- 9) Zakład Ceramiki Budowlanej,

- 10) Zakład Materiałów Wiązających,
- 11) Zakład Materiałów Izolacyjnych,
- 12) Dział Techniczno-Inwestycyjny,
- 13) Pracownia Konstrukcyjna,
- 14) Warsztaty,
- 15) Zakład Fizyko-Chemiczny.

2. Instytut prowadzi następujące zakłady naukowo-badawcze, pracownie, laboratoria itp.:

- 1) Laboratorium Przemysłu Materiałów Wiązających w Groszowicach,
- 2) Laboratorium Przemysłu Szklarskiego w Zawierciu,
- 3) Laboratorium Przemysłu Wapienniczego, Piąza-Kraków,
- 4) Laboratorium Przemysłu Ceramiki Budowlanej w Andrespolu,
- 5) Ośrodek Dokumentacji Naukowo-Technicznej Przemysłu Materiałów Wiązających w Groszowicach.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane wyłącznie za zgodą Ministra w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępcy i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępcy dyrektora i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępców dyrektora i pełnomocników, jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami, jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

Rozdział V.

Likwidacja instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

129

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 17 września 1951 r.

w sprawie udzielania zamówień przez przedsiębiorstwo państwowe pn. „Centrala Jubilerska“.

Na podstawie §§ 12 i 13 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się przedsiębiorstwo państwowe pn. „Centrala Jubilerska“, zwane dalej „Centralą“, do udzielania w okresie do dnia 31 grudnia 1952 r. zamówień osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) bez potrzeby uzyskiwania stwierdzenia odmowy przyjęcia tych zamówień przez jednostki do tego upoważnione — w zakresie:

- 1) robót budowlano-remontowych w lokalach użytkowych celem przystosowania ich do potrzeb Centrali — do wysokości 30.000 zł,
- 2) usług na odcinku pomocniczych czynności jubilerskich i zegarmistrzowskich — do wysokości 15.000 zł,
- 3) dostaw używanych urządzeń sklepowych i zabezpieczających oraz narzędzi, maszyn i urządzeń technicznych niezbędnych do produkcji jubilerskiej i zegarmistrzowskiej — do wysokości 15.000 zł.

§ 2. 1. Ceny za roboty budowlano-remontowe powinny być ustalone na zasadach określonych w § 4 zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 lipca 1951 r. w sprawie dostaw, robót i usług na

rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 889).

2. Ceny za usługi oraz maszyny i urządzenia używane w braku ustalonych cen ustalone być powinny komisyjnie (§ 3) z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 3.

3. Zakup maszyn i urządzeń technicznych podlegających rejestracji i wykupowi na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o rejestracji maszyn i przymusowym wykupie nieczynnych maszyn przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 285) odbywać się może tylko w trybie i na warunkach przewidzianych w tej ustawie.

§ 3. 1. W przypadkach gdy przewidziane jest komisyjne ustalenie cen, ceny ustala komisja kwalifikacyjna powołana przez naczelnego dyrektora Centrali.

2. Decyzja o powołaniu komisji powinna zawierać: skład członków, termin oraz cel zwołania komisji.

3. W skład komisji wchodzi:

- 1) kierownicy lub osoby przez nich upoważnione działów: technicznego, handlowego, księgowości i zaopatrzenia,
- 2) przedstawiciel Związku Zawodowego Pracowników Handlu.

§ 4. 1. Określenie ceny zakupu maszyn i urządzeń używanych przez komisję następuje przez zmniejszenie wartości nowego urządzenia tego rodzaju, co ofiarowane, o stopień zużycia urządzenia będącego przedmiotem oceny.